

(reportáž z koncertu Pavlíny Jíšové a CS Bandu v KC Zahrada)

Jsem pověřivý, asi jako každý. Například si zakazuji se na něco pěkného příliš těšit. Většinou to pěkné, na co se moc těším, nějak nevyjde.

Nejinak tomu bylo ve čtvrtek 20. října 2005, kdy v Kulturním centru Zahrada na Jižním městě v Praze měla od sedmi večer vystupovat **Pavλίna Jíšová** se svou kapelou **CS Band**. Takže jsem si těšení zakazoval, ale přiznám se, že se mi to moc nedařilo. Jsou lidé, které takzvaně nemusím a naopak jsou lidé, které mám moc rád. O těch druhých je velmi těžké psát, abych nebyl podezříván z neobjektivity.

Pavλίnu Jíšovou mám rád už řadu let, takže psaní o jejích koncertech je přesně takovým problémem. Kromě toho jsem měl možnost poznat Pavλίnu Jíšovou i v "civilu". Vím proto, jak se některé písničky rodily, znám smysl některých jejích textů a vůbec, vím toho o ní dost. Ale psát o jejím soukromí, o jejích pocitech, radostech i obavách mi nepřísluší. To všechno může

Pavλίna Jíšová na ilustr. snímku

foto: Tomáš Pohl ©

sdělit jen ona sama prostřednictvím rozhovoru, ale především prostřednictvím svých písniček.

Ale v čem se mi tentokrát nevyplatilo skryté těšení se? Zcela jednoduše- můj foťák Olympus, který už toho zažil hodně, snímal ten večer Pavλίnu a její kapelu jen a jen rozmazaně, jako kdyby mi někdo neviditelný třásl rukou.

Tak mi nezbývá než nahradit roztřesené obrázky slovy.

Prvním, s kým jsem se před vystoupením setkal byl Peter Szabados, dobrista, v kapele zvaný Sabík. Peter si liboval, jak dobře se kapele hrálo den předtím v Ústí nad Orlicí. V počátcích CS Bandu Peter, který žije v obci Medvedovo blízko hranic s Maďarskem, nepůsobil dojmem štíhlého mladíka, byť například na Jardu Buksu z Poupat Peter nikdy neměl. Jenže Peter vlastníma rukama staví nahrávací studio ve svém domku a tak hubne bez redukčních diet a fit center.

Podobný nápad (tedy ne hubnout) má i bubeník Pavel Plánka, ale na rozdíl od Petera si betonování nerozumělo s Pavlovými zády, takže CS Band hrál bez bubeníka. Na chvíli si k nám přisedl i kapelník Pavel Malina, jenže za chvíli byla zvuková zkouška.

Úderem sedmé sál potemněl a na scénu jeden po druhém přicházeli členové CS Bandu a naposledy ta, kvůli které lidé ten večer hlavně přišli, Pavlína Jíšová.

Kapela včetně basisty Juraje Figury, druhého Slováka, toho času "dočasně umístěného" v Kovářově u Milevska na úvod doprovodila píseň *Tanči Marie*, kterou často slyším i na Country radiu.

Potom už Pavlína Jíšová jen vybírala ze svého bohatého repertoáru: *Já písnička* (psáno dost dávno se Žalmanem a Tondou Hlaváčem ve Snině)

Sedm mostů

(ještě nikdy jsem nezažil, aby diváci nezačali tleskat ve stop-timu),

Světlo rozdáváš

(jedna z písní vyjadřujících Pavlíninu životní filozofii - ale i filozofii jejího manžela Zbyška Rašky), nádherné

Hvězdy

, které vedly hitparádu jihočeského Eldorádia,

Láska je nádech

ze stejnojmenné předposlední desky a dlouho nehrané

Pokušení

z alba s Druhou trávou.

Tak bych mohl pokračovat, ale slovo neměla jen Pavlína Jíšová. Jako vždy, a byl bych nerad kdyby tomu tak nebylo, předvedl Pavel Malina ve své skladbě Taky ráda z alba Guitar Session, jaký je vynikající kytarista.

Peter Szabados pak sólo zazpíval svým příjemným hlasem vlastní skladbu *Filomén* s vtipným slovenským textem.

Pavel Malina spolu s Peterem Szabadosem vyznali svou lásku k bluegrassu v instrumentálce *Black Mountain Rock*

. Jak říká Hanka Skřivánková z Jarretu, jednotlivé skladby byly doprovázeny vtipným slovem interpretky. Pavlína totiž spolu s Pavlem Malinou nahradila, jak řekla sama, "druhou část Nezmarů" na zájezdu v řecké Sivotě. Zkrátka se Pavel s Pavlínou (podle matriky vlastně s Pavlou) stali na pár dní Tondou a Šárkou.

Nezmaři už jezdí do Řecka hezkých pár a mezi jejich pravidelný doprovod patří například i Tereza Terčová, která seděla v řadě za mnou, samozřejmě jako vždy doprovázena svým přítelem Danem Švecem.

Kromě vtipného slova Pavlína Jíšová oznámila dvě novinky. V listopadu tohoto roku vyjde deska písní pro děti s názvem *Havěť všelijaká*. Na této desce se Pavlína spolu s Vítkem Sázavským podílí skladbou *Lenochod*. S Lenochodem, jehož text perfekcionistka Pavlína složila až po bedlivém studiu dostupných informací o tomto podivném zvířeti, nás autorka seznámila unplugged. V této souvislosti mě napadlo, jak relativně málo (výjimkou jsou například Jarda Marian se ženou Pavlou) se pro děti skládá.

V dubnu příštího roku Pavlína Jíšová vydává desku k dvacátému pátému výročí své premiéry na jevišti. Na tuhle desku se velmi těším, neboť tam zazní i písně, na které se skoro zapomnělo a to by byla škoda. Jen ten čas kdyby tak neutíkal, vždyť Pavlínině Adélce už bude ke konci roku patnáct let.

I tento hezký večer utíkal, ostatně jako všechno hezké.

Na přání neznámého ctitele Daniela Maška zněla nádherné "rohrichovka" *Býváš můj sen* z poslední desky

V proutěném křesle

, dále

Vídám zářivej bílej dům

z desky s Weekendem (od Dolly Partonové - Pavlína občas zmiňuje svou jistou podobu s touto legendou), Někdo jiný než jsem já (první velký úspěch tehdy devatenáctileté Pavlíny),

Prázdný schránky

, které podle mého soudu nikdo tak nezazpívá jako Pavlína (Jindřiška Brožová je prakticky s A spolem nezpívá) a nakonec

Žába

, za kterou by měly České Budějovice Pavlínu vyznamenat.

V přídávku pak zněl všemi milovaný *Jeruzalém ze zlata*, jen s doprovodem kytary Pavla Maliny. Český text, kongeniálně s původním hebrejským, vynikajícím způsobem složil Josef Prudil s ponechám originálního refrénu. Četl jsem, že tato píseň složená v době války v roce 1967, kdy jsme jako země dodávající v první válce mladému státu Izrael tanky a jiné zbraně, diplomatické styky s Izraelem přerušili, aspirovala na státní hymnu. Všechna bolest i krása té malé zmučené země s tisíciletou tradicí je zakleta do nádherné melodie i textu a i zde si neumím představit lepší interpretku než je Pavlína Jíšová.

Nebylo cílem jen popisovat playlist tohoto večera a ani jsem jej celý nepopsal. Už po kolikáté jsem se přesvědčil, jaká mezi námi žije veliká zpěvačka a autorka. Její umění vnímám současně s její skromnou povahou a i relativním nezájmem sdělovacích prostředků.

Nevím, nakolik zná vystudovaná češtinářka Pavlína Jíšová Haškovu knihu *Osudy dobrého vojáka Švejka*, ale na závěr bych si dovolil parafrázi úvodu této knihy počínající slovy : "*Velká doba žádá velké lidi*

." Jenže ona nezapálila Chrám Bohyně z Efesu jako ten hlupák Hérostratos, aby se dostal do čítanek . Ona jen řekne: "

Já jsem Pavlína Jíšová

." A to je daleko víc, dodávám já.

Tak moc děkuji za krásný večer a Pavlovi Plánkovi přeji brzké uzdravení.